

פרשת דוד

יו"ל ע"י מוסדות "מקדש לדוד" ישראל
 בראשות ובנשיאות כ"ק מורנו ורבנו האדמו"ר רבי **דוד חנניה פינטו** שליט"א
 בן הצדיק המלובן רבי **משה אהרן פינטו** זצ"ל ונכד הצדיק הקדוש המלובן רבי **חיים פינטו** זע"א

י"א סיון תשפ"ה
1288 פרשת נשא

ירושלים	תל אביב	חיפה	באר שבע
19:07	19:23	19:19	19:15
כניסה			
20:24	20:27	20:28	20:25
יציאה			
20:55	20:57	20:58	20:55
רבנו תם			

הילולא דצדיקא

י"א סיון
 רבי יצחק יעקב ווייס
 אב"ד העדה החרדית

י"ב סיון
 רבי דוד פארדו
 מח"ס 'שושנים לדוד'

י"ג סיון
 רבי רפאל יונה טיקוצ'נינסקי
 ראש ישיבת ירוחם

י"ד סיון
 רבי חיים מוואלוז'ין
 מח"ס 'נפש החיים'

ט"ו סיון
 נולד ונפטר יהודה בן יעקב אבינו ע"ה

ט"ז סיון
 רבי מרדכי מנחם מנדל קאליש

י"ז סיון
 רבי צבי הירש ברוידא

כאשר יש ענווה וכבוד זה לזה. לכן קבלת התורה מותנית בענווה ובמידה שיהיו כולם "כאיש אחד בלב אחד", וגם את המלך הזהירה התורה (דברים י"ח כ') "לבלתי רום לבבו מאחיו".

ומידת הענווה מוצאנו בנשיאים שלא רצו להתנשא על הציבור, אלא השפילו את עצמם ולכן הקב"ה משבח אותם ומצאו חן בעיניו - עד שהשרה שכירתו ביניהם, להודיע שבניין עם ישראל תלוי באחדות.

משל למה דבר דומה - לטיפות הגשם. הנה אמר הקב"ה לאיוב (בבא בתרא טז, א) הרבה טיפין בראתי בעבים וכל טיפה וטיפה בראתי לה דפוס בפני עצמו, כדי שלא יהיו שתי טיפין יוצאות מדפוס אחד. שאלמלי שתי טיפין יוצאות מדפוס אחד מטשטשות את הארץ ואינה מוציאה פירות, בין טיפה לטיפה לא נתחלף... מכל מקום כשמגיעות הטיפות לארץ הן מתחברות ונעשות לנגרי מים עד שנעשה נחל המתנקז לים, לאגם או לנהר. וכך יש קיום לעולם, כי המים הללו משקים את הארץ. הרי לנו שלמרות שלכל טיפה יש את הדפוס הפרטי שלה, היא לא תביא תועלת אלא בהתחברה עם שאר הטיפות, שמבלי זה הרי תלך לאיבוד, אך כשיתחברו יחדיו יש להן יכולת להביא חיים לעולם. כן הדבר בעם ישראל - כל אחד בפני עצמו לא יוכל להביא תועלת, אלא רק בהתחברם יחד.

ועל חזקיהו המלך עם כל צדקתו הקפיד עליו הקב"ה שלא נשא אישה ושלח לו את ישעיה הנביא לאמר אליו (ישעיה לח, א): "כה אמר ה' צו לבייתך כי מת אתה ולא תחיה" ודרשו חז"ל (ברכות י). מת אתה בעולם הזה ולא תחיה - לעתיד לבוא. אמר לו מדוע? אמר לו - שלא רצית להוליד בנים. אמר לו - ראיתי ברוח הקודש שאני מעמיד בן רשע, ענה לו ישעיה - בהדי דכבשי רחמנא למה לך, עד כאן. מכאן שידע חזקיהו שצריך האדם לפקוח עין על בניו שילכו בדרך התורה והמצוות, ואין די בחינוך הציבור לתורה ובזיכוי הרבים של כלל ישראל - אלא צריך גם לחנך את בניו, לכן לא חפץ לשאת אשה. ולכאורה קשה - כיצד נגזר עליו עונש כזה שלא יהא לו חלק לעולם הבא? לכאורה נראה כי העונש אינו מתאים לעבירה?

ועלה בדעתי לתרץ זאת על פי מאמר חז"ל (ברכות ז, א) שבעולם הבא אין אכילה ושתייה, אלא צדיקים יושבים ועטרותיהם בראשיהם ונהנין מזיו השכינה. כי לומדים שם את התורה בדרך פנימית והכל ברור ללא מחלוקת וללא טרדות.

וידוע הוא שהנחת רוח הגדולה שיש לצדיקים בעולם הבא, הוא לראות את בניהם ובני בניהם עוסקים בתורה שזה מעין עולם הבא. ולכן מאחר וחזקיהו המלך לא חפץ לשאת אשה ולהוליד ילדים, הרי שלא יהא לו את הנחת בעולם הבא מבניו שלומדים תורה. וכמובן שגם בעולם הזה הנחת הגדולה והעצומה היא לראות את בניו עוסקים בתורה ובמצוות, ולכן אמר הקב"ה לחזקיהו המלך - כי בזה שאינו נשוי, הרי שהפסיד את החלק של הנחת והתענוג בלימוד תורה של הבנים, גם בעולם הזה וגם בעולם הבא. ועוד אפשר לומר שמאחר וחזקיהו המלך ע"ה לא נשא אשה - הרי שהוא החסיר להביא בנים לעולם שמהם יהיה המשך של ישראל, קודשא בריך הוא ואורייתא חד, הרי לנו עד כמה גדול ערך האחדות והחיבור עם הקב"ה והתורה.

ויהי רצון שגשג כל הלבין את הערך הגדול באיחוד הלבבות. וכולנו כאיש אחד בלב אחד נעבוד את הקב"ה ונקיים את מצוותיו. והכל כדי לעשות נחת רוח ליוצרנו, אמן ואמן.

משניר לדוד

רצון ה' באחדות שבטי ישראל

"ויקבו הנשיאים את חנכת המזבח ביום המשח אותו" (במדבר ז, י)
 חשבתי בענין "חנוכה" שהוא מלשון חינוך, ומזבח רומז על כלל ישראל. הנשיאים חינוכו ביהוד את עם ישראל להורות שהכל תלוי באחדות. וזהו שכתוב "עגלה על שני הנשיאים ושור לאחד", שכל נשיא השתתף עם נשיא אחר כדי לתרום בחינוך עם ישראל, יחד - כאיש אחד בלב אחד. כעין זה פירש הספרונו וזה לשונו: לאות אחווה ביניהם אשר בה יהיו ראויים שתשרה השכינה ביניהם, כאמרו (דברים לג, ה) "ויהי בישרון מלך בהתאסף ראשי עם יחד". ועוד יש כאן רמז לאחדות במילה "עגלה" מלשון עגול, כי העיגול מסמל לאחדות שכולם שווים כאחד. ומובאת השאלה משם הרבי מצאנו זע"א - מדוע נהגו לאפות את המצה עגולה? לרמז על האחדות שאין אחד גדול יותר מהשני, לומר לאדם כי כשם שבעיגול אין פינה שיוכל מי להשתמש שם, כך על כולם להיות יחד. על דרך זה אפשר לבאר עניין ספירת העומר, שהקב"ה ציוונו לספור ארבעים ותשעה יום כהכנה לקבלת התורה. ספירת העומר מלשון "ספירה" מעשר ספירות עליונות, שעל ידי העשר ספירות הקב"ה מוריד את השפע לעולם עד שמגיע לאדם, והספירות הן עגולות כי רק בדרך זו יוכל האדם לקבל השפע האלוקי. כמו כן כדי לקבל את התורה צריך שיהיו עם ישראל ניצבים בעיגול כלומר באחדות, כמו שנאמר (שמות יט, ז) "ויתיצבו בתחתית ההר". וההר הוא עגול, והקיפו את ההר כגון עגולה כי היו אז באחדות כמו שנאמר (שמות יט, ב) "ויהן שם ישראל נגד ההר" - כאיש אחד בלב אחד. וידוע שהנשיאים לא נתנשאו האחד על חברו ולכן לא הביא האחד יותר מן השני אלא כולם בשווה, כי הייתה עבודתם שלמה ותמימה להודיע שאין גבהות לפני המקום. ובוזה רצה ה' את מעשיהם, זהו שכתוב (במדבר ז, ה): "קח מאתם והיו לעבד את עבדת אוהל מועד". וכך כותב הרמב"ן וזה לשונו - כי הקב"ה חולק כבוד ליראיו וכמו שאמר "כי מוכדי אכבד" והנה הנשיאים כולם ביום אחד הביאו קרבן הזה שהסכימו עליו יחד, ואי אפשר שלא יהא אחד קודם לחברו "וכיבד את הנקדמים בדגלים בהקדמת ימים".

ואמנם כל איש מישראל הוא "חלק אלוה ממעל" וכל יהודי הוא עולם בפני עצמו, אך עליו לדעת שכל זה כאשר הוא חלק מכלל ישראל, אולם כאשר הוא נפרד ופורש מן הציבור - הוא מאבד את מעלתו. כי במה נמדדת מעלת היהודי, כמובן על ידי התורה שבתוכו "נר ה' נשמת אדם". ויש שישים ריבוא אותיות בתורה כנגד שישים ריבוא נשמות ישראל. ורמז נאה יש לך, אותיות "ש"ר"א"ל" עולה ראשי תיבות "שי שישים ריבוא אותיות לתורה". וממילא כל יהודי הוא חלק מן התורה וחייב להישאר מעורה עם הציבור כדי שיהיה חלק מן התורה השלמה, אולם אם פורש היהודי מן הכלל והוא נפרד מן הציבור - אז חסר בכלל ישראל וחסר בשלמות התורה. והיאך יתכן שיישארו ישראל תמיד מעורבים ומאוחדים? רק

מזן האוצר

ממשנתו של מו"ר הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

הדרך לזכות בתורה - על ידי אחדות

בברכת הכהנים שבפרשה בא לידי ביטוי עניין זה, אשר ציוו הכהנים לברך את עמו ישראל ב"אהבה" דווקא, ובהלכה נפסק שכהן ששונא את הציבור או הציבור שונאים אותו, לא ישא כפיו (עי' סימן קכח, משנה ברורה ס"ק לז) ובזוהר הקדוש מבואר שסכנה היא לו לישא כפיו. והיינו שיש להיות באחדות תמידית ובאהבה זה לזה.

והובאה ברכה זו דווקא בפרשת נשא שהיא בדרך כלל נקראת קודם חג השבועות, חג מתן תורתנו הקדושה או לאחריו, ללמדנו שהדרך לזכות בתורה היא רק על ידי אחדות. ולפיכך הרעיון המרכזי בפרשה הוא - האחדות בין כל חלקי העם אשר מגיעה רק באמצעות העבודה ותיקון המידות, אשר מהווים בסיס מוצק ואיתן לזכות לכתרה של תורה בכל השנה בכלל ובחג השבועות בפרט. ואדם שאוהב את חברו וכלבו ושמח בשמחתו והצלחתו - יזכה לנשיאת חן בעיני ה' ואף הוא כל אשר יעשה יצליח.

ועל כן פרשת נשא נקראת בסביבות חג השבועות לפניו או לאחריו. כדי שהאדם ידע שעיקר הזכות לקניין התורה, תהא לו רק אם יקפיד על המידות ויתקן את הדברים הנוגעים לבין אדם לחברו ורק בזה הוא יתנשא ויתרומם בדרכי ה'.

ועל האדם ליטול מוסר מן הקב"ה היאך הוא מונה ומנשא ומגדל את השבטים לספור אותם ולחלוק להם כבוד למשפחותם, ואינו מזלזל חס ושלום ולו בשבט אחד וכי כולם שווים בעיניו. ועד כמה הקב"ה דואג למשפחת הקהתי שיש להם עבודה מסוכנת במשכן שהם מנושאי הארון כמו שנאמר (במדבר ד, יח) "אל תכריתו את שבט משפחת הקהתי". וכן דאג הקב"ה להחשיב את משפחת הגרשוני על אף שאין להם תפקיד חשוב כמו משפחת הקהתי, ואף פירט אותם בתורה ונתן להם פסוקים להיות נכתבים על שמם בתורה.

ואם הקב"ה מחשיב ומכבד ומוקיר את שבט לוי למשפחותם בעבור שהם עובדים בבית המקדש, ואף שלמעשה לכבוד יחשב לשבט לוי בזה שהם נבחרו לעבוד במשכן, ובכל זאת הקב"ה מכיר להם טובה - בודאי שקל וחומר ילמד כל אדם לעצמו עד כמה יש לגדל ולרומם את הזולת וערכו יהא יקר בעיני האדם, ורק בדרך זו נזכה כולנו לקבלת התורה האמיתית כי "ואהבת לרעך כמוך זה כלל גדול בתורה".

פניני הפרשה

פנינים קצרים מפרשת השבוע

מידה כנגד מידה

"ואיש את קדשיו לו יהיו" (במדבר ה, ז)

אמרו בגמרא (ברכות סג, א) "אמר רבי יוחנן, למה נסמכה פרשת סוטה לפרשת תרומות ומעשרות? לומר לך, כל שיש לו תרומות ומעשרות ואינו נותן לכהן, סוף נצרך לכהן על ידי אשתו".

ובאמת יש להבין מה אותו אדם עושה עם המעשרות, שהרי לומר שהוא מאבדם וזורקם לים אינו מסתבר, ואם נאמר שהוא אוכל את המעשרות, תמוה עוד יותר, כי הלא אז מתחייב מיתה בידי שמים? וביאר בטוב טעם רבינו יוסף חיים זיע"א בספרו 'בניהו', שהמדובר באדם שמפריש תרו"מ כדת וכדין כדי ליתנם לכהן, אך אינו מחזר אחר הכהן להביא לו את התרו"מ, אלא מניחם בביתו עד שיבוא הכהן אליו ליקח את המגיע לו.

ולפי זה מובן עונשו של זה שהוא בדרך של מדה כנגד מדה, כי מה שלא רצה לילך ולתת לכהן את המעשרות - כעת מוכרח הוא לחזר אחר הכהן כדי להשקות את אשתו.

ברובד אחר פירש בדרך רמז בספר 'תהלה לדוד', שהנה האשה היא מעשר של הבעל,

שהרי חוה נבראה מהצלע של אדם הראשון, וצלע בגימטריא עולה מאה תשעים, וחוה בגימטריא עולה תשע עשרה. נמצא שחוה היא מעשר של צלע, דהיינו תשע עשרה מתוך מאה תשעים, הרי שהאשה היא מעשר של בעלה.

ומעתה יבואר הענין שאיש אשר מעכב מעשרותיו מליתנם לכהן - סופו שיצטרך להביא לכהן מעשר ממנו, והיינו אשתו שסטתה שהיא מעשר שלו.

כבוד ישראל והבורא - חד הם

"ושמו את שמי על בני ישראל ואני אברכם" (במדבר ו, כז)

כאשר אדם הוא חשוב ומפורסם, נקראת אשתו על שמו - אשת פלוני, והיא מכובדת גם כן בכבודו.

אם כך, מבאר רבי ישראל הופשטיין מקו'ניץ זצ"ל בעל העבודת ישראל - על אחת כמה וכמה שאנחנו בני ישראל, נכבדים ויקרים ומבורכים מכל מלאכי מעלה, מחמת שהבורא ברוך הוא 'שמו קראת בשמן', ואנחנו ישראל עמו ככלה המקודשת בסוד "וארשתיך לי לעולם".

וזהו שאמר הקב"ה: "ושמו את שמי על בני ישראל", דהיינו שתקרא אותם בשמי, כי הם עמי וידידתי. וממילא 'ואני אברכם' בכל הברכות, ויסיכמו פמליא של מעלה, כי כבוד ישראל הוא כבודי.

גדול מנשיא - שמו

"ויהי המקריב ביום הראשון את קרבנו, נחשון בן עמינדב" (במדבר ז, יב) מדוע נחשון לא נקרא כאן 'נשיא', מבאר ה'חזקוני' בכדי שלא יתגאה על כך שהקריב הראשון.

האחרים נקראים נשיאים, לפי שהשפילו את עצמם והקריבו אחריו.

עוד טעם הביא בעל 'עיסורי תורה', לפי ששמו של נחשון בן עמינדב הלך לפניו, כי

הוא היה הראשון שקפץ לתוך הים, ולכן שמו היה חשוב יותר מתואר נשיא השבט.

נצור לשונך

מרבה בשבח חברו

המרבה לספר בשבח חברו, אפילו שלא בפני שונאיו הדבר אסור כי על ידי זה גיגל בעצמו לגנותו לבסוף ולומר: חוץ ממדה רעה זו שיש לו. או שהשומעים ישיבו לו: למה אתה מרבה בשבחך והלא מידה כזו וכזו בידו?

דברי הנמים

פרפראות לפרשה משולחנם של חכמי התורה

אני שתיתי ואני מחוייב לומר תודה!

הגאון רבי משה פיינשטיין זצ"ל, מגדולי הפוסקים בדור האחרון ומנהיג היהדות החרדית באמריקה, הגיע לפגישה עם גביר בקומה רביעית בבניין משרדים ללא מעלית. הוא היה אז בגיל למעלה משמונים וחמש, ובקושי רב טיפס את המדרגות ברגל.

כשהסתיימה הפגישה הוא ירד למטה לאיטו ועמד להיכנס לרכב שלקח אותו. לפתע נעמד במקומו כנזכר בדבר מה, ובלי לומר מילה נוספת סב על עקבותיו וצעד לעבר הבניין.

שני תלמידים שליוו אותו הזדרזו לשאול: "האם הרב שחכ משה?"

"כן" - השיב להם - "אני צריך לעלות".

"שהרב לא יטרח" - נזעקו שניהם - "אנחנו נעלה!"

אך רבי משה נענה בשלילה: "זה עסק שלי!" והחל לטפס למעלה. מה גורם לאדם בן שמונים וחמש לטפס ארבע קומות ברגל, לאחר שרק הרגע ירד? מה גורם לו לטפס לעזרה ולהתאמץ בעצמו?

התלמידים עלו איתו. ראוהו מתנשם ומתנשף במאמץ, ונח בין קומה לקומה. כשהגיע לקומה רביעית, נכנס למשרדו של הגביר. הלה קם ממקומו מופתע, האם התחדש משהו מאז השיחה ביניהם? רבי משה פנה ואמר: "שכחתי להודות לך על כוס התה שהכנת לי, באתי לומר יישר כח! התה היה מצוין!"

התלמידים נאלמו דום. כששכח מעט תדהמתם שאלו: "כבוד הרב, האם לא יכולת לשלוח אותנו לומר תודה?"

"יכולתי" - השיב להם בפשטות - "אבל מי שתה את התה, אני או אתם? אני שתיתי, ולכן אני הוא שצריך להודות!"

הרב יוסף מוגרבי שליט"א, מספר את הסיפור הזה בספרו 'אבות ובנים', עם מסר חד ונוקב; כך חי גדול אמיתי בישראל! כך נוהג - מי שחי את המציאות של הכרת הטוב כמות שהיא!

נשים לב באלו מושגים מדובר, באלו דקויות הם הרגישו חייבים! ואילו אנחנו? מרגישים שכולם חייבים לנו... כשמישהו לא מביא לנו דבר שהיינו מצפים לקבל ממנו, אנו כועסים - מה פרוש? למה הוא לא מבין שהוא חייב להביא? אנו מתכחשים לכל הפעמים שכן קיבלנו ממנו, איננו חושבים אם החזרנו לו אי פעם על טובותיו המרובות, רק מרוכזים באותה פעם שהוא לא נתן מה שציפינו שייתן.

המשנה אומרת: "איזוהי דרך רעה שיתרחק ממנה האדם? - הלווה ואינו משלם" (אבות ב, ט) - אדם שלוהה ואינו משלם, הוא לא אדם שאין לו אפשרות לשלם, אלא אדם שלא מעריך מה עשו בשבילו. מישהו טרח והלווה לך מאה שקלים, מה אתה מחזיר לו על כך? עצם העובדה שאדם לוקח ולא משלם לנותן על מעשהו גורמת שייקרא 'רשע'.

לצערנו, רובנו לוקים במידה רעה זו. אין אנו רחוקים כל כך מאבותינו, שרק טענו ותבעו וביקשו עוד ועוד מאת ה', מבלי להכיר בטובתו. כולנו תובעים לקבל עוד ועוד, וחסרים הרבה בהכרת הטוב לבורא יתברך.

מי מאיתנו חושב? ריבוננו של עולם, תודה לך. תודה שקמתי בריא, תודה שאני יכול לשתות, תודה שאני יכול ללעוס, תודה ותודה על כל הטובות שאתה מקיף אותי בלי שאפילו ביקשתי לקבל!

במסילת נעלה

שביבי אמונה ובטחון מפקנסו של מו"ר הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

להמשיך את התנופה

בליל חג השבועות (בשנת התש"ע) עונג רב היה בליבי לראות את עם ישראל ביופיו והדרו. ביקרתי בכל הרובע התשעה עשר בפרוץ במשך כל הלילה הקדוש הזה, וראיתי כיצד בתי הכנסיות מלאים עד אפס מקום ויושבים שם צעירים ומבוגרים יחד ועוסקים בתורה הקדושה.

ראיתי את בני רבי משה נ"י, כיצד מסתופפים בצילו למעלה משלוש מאות בחורים כן ירבו, ושומעים ממנו דברי תורה ושיחות מוסר. וכן בני היקר מזכה הרבים רבי רפאל שליט"א, אשר התלקטו סביבו מאות רבות של צעירים שחלקם בעלי חזות חילונית מובהקת והיו שותים בצמא את אמרי תורתו ולקחי פיו.

וכשמסרתי להם שיחת מוסר שאלתי אותם - מה הנכם עושים כאן באמצע הלילה, מדוע שלא תלכו לישון?! והם ענו לעומתי בתמימות וביושר "באנו לקבל תורה". התרגשות גדולה הייתה לי באותה שעה וחיבה יתרה חשתי כלפיהם ובוודאי שאף הקב"ה שמח בהם ואוהב אותם אהבת נפש.

זוהי מהפכה רוחנית גדולה המתחוללת בעולם קודם בוא משיח צדקנו, רוח טהרה עוברת בעולם וכולם צמאים לדברי ה' וכמאמר הנביא (עמוס ח, יא) "לא רעב ללחם ולא צמא למים כי אם לשמוע את דברי ה'".

ובפרט לאחר הימים הקדושים של חג מתן תורה, על האדם להוסיף עלייה ברוחניות ולילך מחיל אל חיל בתוספת קדושה וטהרה ולא להסתפק במה שיש בידו.

ולכן לאחר חג השבועות קוראים פרשיות "נשא בהעלותך" מלשון התנשאות ועלייה רוחנית מתמדת, ועוד "בהעלותך" ב'העלותך שתי עליות במשמע, ההכנה לתורה וקבלת התורה - במשך ימי ספירת העומר הכין האדם את עצמו להיות כלי קיבול ראוי לתורה שתשכון בתוכו ובחג השבועות הגיע הרגע הנכסף לקבלת התורה. וחובת האדם לשמור את עלייתו הרוחנית ולהוסיף עליה עוד ועוד בתוספת מרובה על העיקר.

לכן כולנו כאחד נמשיך את התנופה הזו ונשתמש לטובה ברוח הטהרה שזכינו לה בחג השבועות וכבר אמרו חז"ל (שבת קד, א) הבא ליטהר מסייעין בידו, אמן ואמן.

במה מפטירין

הפטרת השבוע: "זיהי איש אחד" (שופטים י"ג)

הקשר לפרשה: בהפטרה מסופר על נזירות שמשון והדרכת הנביא לאמו בענייני הנזירות, שהוא מענין הפרשה המדברת מעניני הנזיר ומצוותיו.

מבט לפרשה

ברכת כהנים

ועוד, שאלו להגראי"ל אם יש לו עצה מה להוציא דבר נוסף, השיב להם רבינו הגראי"ל: ראשונים איני יודע, אבל יש קונטרס חסד לאלפים על ברכת כהנים שיש שם לקט מדרשים וסגולות שיש בברכת כהנים. ואכן הוציאו בשנת תשס"ט בהוצאה חדשה (דברי שיח נשא תשע"ח).

ואכן באחד משיעוריו של הרב שטיינמן זצ"ל, הוא הרחיב בשבח ברכת כהנים ואמר שבמתן תורה הקב"ה דיבר עם כלל ישראל ולא יסף. הקב"ה אף פעם לא מדבר עם האדם, ואפילו עם הנביאים לא דיבר ישירות חוץ ממתן תורה ששם אפילו אומות העולם שמעו ובכל זאת אם רוצים היום לשמוע את קול השי"ת מדבר אפשר לשמוע בברכת כהנים כפי שכתוב ברמב"ם (פט"ו מהל' נשיאות כפים ה"ז) שהכהן עצמו אין לו כח לברך אלא הקב"ה הוא המברך דרך הכהן.

והמחיש זאת מרן ואמר: "הקב"ה אומר יברכך ואמירה זו עוברת דרך הצינור, הכהן. הקב"ה אומר וישמרך ואמירה זו עוברת דרך הצינור הכהן, וכך הלאה כל הברכה. אמנם אז במתן תורה הרגישו שהקב"ה הוא המדבר, היום לא מרגישים את זה."

הבורא מבטיח ישועה

בהסכמה לספר 'ברכת כהנים באהבה', מציין הגאון רבי דוד כהן שליט"א - ראש ישיבת חברון: "לפני איזה זמן הייתי אצל מרן ראש הישיבה הגראי"ל שטיינמן שליט"א, ואמר לי שתמוה אצלו מאד לראות אנשים הזקוקים לאיזה ישועה. שמבקשים ומחפשים לקבל ברכות, והרבה פעמים נודדים למרחקים בשביל כך, ואף שאין להם שום אסמכתא שיש ענין בברכותיהם של המברכים, ואינם שמים אל ליבם שיש להם בסמוך בכל יום יום ברכה שהקב"ה הבטיח שיש בה כח והיא פועלת שפע של ברכה, והיא הברכה שמברכים הכהנים בכל יום, ואינם משתדלים לרדוף ולהשתדל אחר ברכת כהנים."

הבה ננצל את המתנה הנפלאה הזו, הבה נתכונן לרגעים הללו, שלא להחמיצם חלילה, להקשיב לכל מילה, לכוון היטב. כך נבטיח לעצמנו את ההגנה השמימית הנפלאה, ונפתח לנו את אוצרות השפע עד בלי דל!

הכהונה - אינן, נותרה לנו רק ברכת כהנים, כעבודת הכהונה היחידה הפעילה בימינו אנו.

וזהו אפוא דברי הירושלמי שכיום - בעידן ללא בית המקדש כשנותרנו חלילה חשופים לכל איום, ברכת הכהנים היא המעניקה לנו שפע אלוקי ישיר מבורא עולם, מעטרת לראשנו מטריה חסינת גזירות ופגעים רעים, מכניסה אותנו לחממה מוגנת, ופותחת לנו את כל שערי השפע, לשפר את איכות חיינו ולזכות ברוב הצלחה וברכה. כי זו עבודת המקדש היחידה שנותרת עימנו, מגינה עלינו ומברכת אותנו!

ה'נתיבות שלום' מסולונים מסביר את מעלת ברכת הכהנים שהיא "מתנה שנתן הקב"ה לעמו. כל התורה והמצוות הם עזר וסיוע שנתן הקב"ה ליהודי כנגד כל הדברים המרחיקים, אך נוסף על כך נתן הקב"ה רוב רחמי על ישראל את ענין ברכת כהנים, שבכל יום יהיה ליהודי ברכה של שפע עליון".

סגולת הסגולות

סיפר מרן הגאון רבי חיים קנייבסקי שליט"א, שראה פעם בספר [שאינו זוכר איך קוראים לו] בערך מלפני מאה שנה, שאוסף כל מילה בברכת כהנים איזה ברכה יש בכל תיבה, כגון 'ויחנך' בבנים ובנות, 'וישם לך שלום' לשלום בית, וכותב שאפשר לבקש מהכהן שיכוון עליו בברכת כהנים על הדבר שצריך ישועה, והרבה פעמים הועיל להם. ואמר רבינו - "הנה באים כל יום אנשים בבעיות של שלום בית, חשבתי שאפשר שיעשו עצה זו".

ובאמת לאחר בירור מעמיק נמצא הקונטרס ששמו 'חסד לאלפים' [מהרב אליהו פנחס הכהן מריינא, נדפס בירושלים בשנת תרע"א] אשר בשער הספר נכתב: "בו יבוא מדברי חז"ל סגולת 'ברכת כהנים' להשיג הצלחה לעושר וכבוד וחיים טובים וארוכים ולבטל כל רעה וזעם וצרה מן האדם, ע"י כוונת הכהנים בעת דוכנס וכו'. וכן עשה השל"ה הק' זצ"ל שהיה לוי ובעת הדוכן היה מכוין להמשיך הברכות על כל משפחתו שהיו בחו"ל... ע"ש כל דבריו. וצולם לרבינו הקונטרס והובא לפניו ואמר שלכך נתכוין."

שמע מכך רבינו הגראי"ל שטיינמן זצ"ל והתפעל מדבר זה, וכשהיה אצלו הרב דוד אליעזר קלוגמאן שליט"א אשר ידיו רב להם בהוצאת ספרי ראשונים

כולנו רוצים לשמור את עצמנו ואת ילדינו מוגנים מפני פגעי היצר, מחוסנים ובריאים מכל מחלה חלילה, מוצלחים ושבעים, מאושרים ועליזים. כולנו רוצים לפתוח את הלב לעסוק בדברי תורה ולהתעלות רוחנית - שאיפה הבוררת בלב כולנו. אבל מי יודע מה ילד יום, מי יכול להבטיח התגשמות משאלותינו?

חז"ל כבר קבעו, שמיום שחרב בית המקדש כל יום שעובר קללתו מרובה מקודמו. וזו בשורה מדאיגה: האומנם? כל יום המצב ילך ויחמיר? כל יום גזירות חדשות חלילה? מחלות מסתוריות? איך נתמודד? האם יש איזה שהוא כלי להגן על עצמנו?

בפרשת השבוע, מעניקה לנו התורה מתנה משמחת במיוחד, מבשרת לנו על רגעים נפלאים בעלי השפעה מרחיקת לכת. המתנה היקרה הזו נחבאת בין הכלים - בעיצומה של התפילה, ואיננה דורשת מאיתנו כמעט דבר, מלבד לעמוד ולהקשיב, וזה הכל. למרות זאת, היא טומנת בחובה אוצר של ממש, שכדאי כל כך להכירו ולהתבונן בו.

חז"ל מגלים לנו בתלמוד ירושלמי (מסכת סוטה דף מו, א) שברכת כהנים היא הסגולה והכלי המיוחד שהבורא העניק לנו ברוב טובו כדי להגן ולשמור עלינו מכל צרה וצוקה ומכל נגע ומחלה. חז"ל מצטטים את הפסוק בספר תהלים שם נאמר "וא-ל זועם בכל יום", ושואלים חז"ל אם כן מי יכול לבטל זאת? "רבי אבין בשם רב אחא - ברכת כהנים מבטלת".

במצב בו גזירות מתחדשות, כשהעולם כולו מאיים וסוער, ברכת כהנים היא אפוא המגן הבטחוני מפני כל הגזירות הרעות, היא הקסדה ששומרת עלינו מפני הפגעים הרעים המתחדשים בעולם. העצה להתמגן - היא אותו אוצר יקר הנחשף בפרשת השבוע, ושמו ברכת כהנים! רק ברכת כהנים עומדת לצידנו להגן עלינו, וכדאי להעריך את המתנה הנפלאה הזו, השומרת עלינו ואף פותחת לנו שערי שמים!

ברכת הכהנים, הינה ההגנה היחידה שנותרת בידינו מימי המקדש, וכאז כן עתה - היא ממשיכה להגן עלינו גם כיום, כי זו עבודת הכהונה היחידה שנותרת עימנו. כפי שמביא הרמב"ן בפרשת 'בהעלותך', שבזמן הזה שעבודת הקרבנות פסקה וכל עבודות

טעמו וראו כי טוב ה'

בסיעתא דשמיא, מעתה ניתן להאזין לשיעורי מורנו ורבנו כ"ק האדמו"ר רבי דוד חנניה פינטו שליט"א בעברית, אנגלית, צרפתית וספרדית

באתר קול הלשון ובמספר ישיר:

0733-718-144

מסודר לפי פרשות השבוע, חגים ונושאים שונים

לקבלת דבר תורה יומי

מאת מורנו ורבנו

כ"ק האדמו"ר רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

ניתן לשלוח הודעה

צרפתית

+972587929003

אנגלית

+16467853001

עברית

+972585207103

ספרדית

+541141715555